

Sygnatura akt II C 589/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR K. T.

Protokolant staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2015 roku w Łodzi

sprawy w powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko A. H., J. H. i A. J.

o zapłatę

1. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 17 kwietnia 2015 roku przez Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt II Nc 547/15 i oddala powództwo;

2. zasądza od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 2.807 (dwa tysiące osiemset siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt: II C 589/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 marca 2015 r., w postępowaniu nakazowym, Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o orzeczenie, że pozwani: A. H., J. H. i A. J. mają solidarnie zapłacić na rzecz powoda kwotę 10.390,34 zł z odsetkami ustawowymi od kwot: 10.350,36 zł od dnia 24 marca 2015 r. do dnia zapłaty, 39,98 zł od dnia 27 marca 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto powód zażądał zasądzenia solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kosztów sądowych według norm przepisanych, w tym kosztów z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17 zł, kosztów notarialnego uwierzytelnienia pełnomocnictw: procesowego i rodzajowych w kwocie 22,14 zł oraz KRS w kwocie 60 zł. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwani są spadkobiercami T. H., który był dłużnikiem powoda z tytułu umowy pożyczki, zawartej 30 grudnia 2009 r. Powód wskazał, że w dniu 24 marca 2014 r. wystawił wyciąg z ksiąg banku na powyższą wierzytelność.

(pozew k. 2-2v)

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 17 kwietnia 2015 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, obciążając pozwanych kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k.64)

W dniu 13 maja 2015 r. pozwani złożyli zarzuty od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki solidarnie na rzecz pozwanych kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa prawnego. Strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych w sprawie. W uzasadnieniu wskazano, że roszczenie powoda o zwrot kredytu ma związek z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą i ulega przedawnieniu po upływie lat trzech od chwili wymagalności. Pozwani podnieśli, że przedawnienie dochodzonego roszczenia nastąpiło najpóźniej w czerwcu 2014 r.

(zarzuty od nakazu zapłaty k. 73-73v)

W odpowiedzi na zarzuty, powód wniósł o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty z dnia 17 kwietnia 2015 r. oraz wskazał, że w jego opinii, podnoszony zarzut przedawnienia jest bezpodstawny. Powód oświadczył, że w dniu 3 marca 2013 r. wystąpił do Sądu z wnioskiem o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłym dłużniku T. H., czym przerwał bieg terminu przedawnienia roszczenia.

(odpowiedź na zarzuty k.99)

Na rozprawie w dniu 2 grudnia 2015 r. pełnomocnik strony pozwanej podniósł zarzut sprzeczności żądania powoda z zasadami współżycia społecznego.

(stanowisko strony pozwanej- protokół rozprawy k. 106)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Umową z dnia 30 grudnia 2009 r., powodowy Bank udzielił T. H. pożyczki w kwocie 12.103,28 zł, zaś pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu pożyczki wraz z należnymi odsetkami oraz zapłacenia prowizji i opłat należnych bankowi. Pożyczka udzielona została do dnia 25 grudnia 2015 r. i oprocentowana według zmiennej stopy procentowej ustalonej na bazie stopy bazowej banku i stałej marży banku w wysokości 10,25%. W dniu zawarcia umowy stopa bazowa banku wynosiła 9,74 % w stosunku rocznym, a oprocentowanie pożyczki 19,99% w stosunku rocznym. rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 32,33% w stosunku rocznym. W umowie przewidziano, że w przypadku śmierci pożyczkobiorcy umowa wygasa. W przypadku wygaśnięcia umowy po wypłacie pożyczki, bank dochodzi zaspokojenia swoich roszczeń z tytułu umowy z prawnych zabezpieczeń spłaty pożyczki, jeżeli były ustanowione oraz od osób odpowiedzialnych za długi spadkowe.

(umowa pożyczki nr (...) k.57-59)

W 2013 roku powód złożył wniosek o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłym dłużniku T. H..

(odpis wniosku k. 100)

Postanowieniem z dnia 2 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, w sprawie o sygn. akt II Ns 455/13, stwierdził, że spadek po T. H. synu A. i H., zmarłym w dniu 4 czerwca 2011 r. w Ł. ostatnio stale zamieszkałym w Ł. na podstawie ustawy nabyli: żona A. H. z domu S., syn J. H. i córka A. J. z domu H.- po 1/3 części każde z nich.

(postanowienie k. 56)

W dniu 25 lutego 2015 r. A. J., J. H. oraz A. H. odebrali wezwania do zapłaty na rzecz powoda kwoty 10.362,99 zł w terminie 14 dni.

(wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniami odbioru przesyłek k. 60- 62)

Zgodnie z W. z Ksiąg Banku z dnia 24 marca 2015 r., z tytułu mowy pożyczki nr (...) z dnia 30 grudnia 2009 r., powodowi przysługuje wobec pozwanych roszczenie o zapłatę kwoty 10.390,34 zł, na które składa się kapitał w wysokości 10.350,3 zł oraz odsetki w wysokości 39,98 zł. Od dnia wystawienia wyciągu do dnia 26 marca 2015 r. od kwoty niespłaconej należności głównej naliczane są dalsze odsetki ustawowe, zaś od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty odsetki ustawowe będą naliczane od sumy należności głównej i odsetek tj. od kwoty.10.390,34 zł.

(wyciąg z ksiąg banku k. 3)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powód wywodził swe żądanie z faktu, iż pozwani jako spadkobiercy kredytobiorcy T. H. obowiązani są do spłaty długu wynikającego z zawarcia przez spadkodawcę umowy kredytu z powodem. Przepis art. 922 § 1 k.c. stanowi, że prawa i obowiązki majątkowe zmarłego przechodzą z chwilą jego śmierci na jedną lub kilka osób stosownie do przepisów księgi czwartej Kodeksu Cywilnego. Pozwani nie kwestionowali faktu, że nabyli spadek po T. H. w częściach po 1/3 oraz faktu zawarcia przez T. H. umowy kredytu, a także samej wysokości żądania pozwu. Pozwani ponieśli jednak zarzut przedawnienia dochodzonego przez bank roszczenia. Wskazali, że przedawnienie to nastąpiło najpóźniej w czerwcu 2014 r. Stosownie do art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (art. 117 § 2 k.c.). W świetle art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególnie nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, roszczenia banku wynikające z umowy kredytu odnawialnego przedawniają się w terminie trzech lat (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 października 2008 roku, II CSK 212/08, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna 2009 rok, Nr C, poz. 60, str. 1). Zgodnie z art. 120 § 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Przedmiotowa umowa kredytu z dnia 30 grudnia 2009 r. wygasła w dniu śmierci kredytobiorcy tj. w dniu 4 czerwca 2011 r., a niespłacona część udzielonego kredytu stała się wymagalna. Taki właśnie skutek przewidziany został w § 25 umowy pożyczki z dnia 30 grudnia 2009 r. Kwestią istotną, a zarazem sporną w niniejszej sprawie było prawne znaczenie złożenia przez powoda w roku 2013 wniosku o stwierdzenie nabycia spadku po kredytobiorcy w kwestii jego wpływu na bieg przedawnienia roszczenia o zwrot kredytu. Powód konsekwentnie wskazywał, że czynność ta skutecznie przerwała bieg przedawnienia i tym samym powództwo z dnia 27 marca 2015 r. nie jest przedawnione. Pozwani stali na stanowisku, że wraz z upływem czerwca 2014 r. powództwo uległo przedawnieniu. Stosownie do regulacji art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Zaś określenie czynności przedsięwziętej bezpośrednio w celu określonym w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. jest oparte na założeniu obiektywnej skuteczności, a więc możliwości - nie konieczności - osiągnięcia zamierzonego celu za pomocą dokonywanej czynności. W takim ujęciu czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia jest tylko taka czynność, która może doprowadzić do jednego z wymienionych celów. Po każdym przerwaniu przedawnienie biegnie na nowo. Jak wskazano w orzecznictwie, art. 1027 k.c., który stanowi, że względem osoby trzeciej, która nie rości sobie praw do spadku z tytułu dziedziczenia, spadkobierca może udowodnić swoje prawa wynikające z dziedziczenia tylko stwierdzeniem nabycia spadku albo zarejestrowanym aktem poświadczenia dziedziczenia, dotyczy tylko sytuacji, gdy spadkobierca powołuje się wobec osoby trzeciej na swe prawa spadkowe z tytułu dziedziczenia, a nie w sytuacji gdy osoba trzecia dochodzi roszczeń wobec spadkobiercy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1975 r., sygn. akt III CRN 102/75, OSNC 1976/6/139). Mając na uwadze powyższe uznać należało, że wniosek o stwierdzenie nabycia spadku nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia o zwrot kredytu zaciągniętego przez spadkodawcę. Czynność taka bezpośrednio nie prowadzi do zaspokojenia roszczenia. Ponadto nie jest niezbędna do zainicjowania powództwa o zwrot kredytu. Stanowisko takie jest wyrazem tendencji rygorystycznej ustawodawcy, jeśli chodzi o przesłanki przerwy przedawnienia, obecnej i popieranej także w orzecznictwie. (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1968 r. III CZP 46/68, OSNC 1969/4/62)

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zwrot kosztów przypadających pozwanym obejmuje zatem: opłatę od zarzutów w wysokości 390 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (ustalone zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł)